

любимъ царь. А не се мина много и долетѣ новината, която накара да възликуватъ всички, които бѣха останали въ широката земя на Асеня II. Чу се, че при Клокотница, дветѣ настървени войски се ударили, и въ този страшенъ бой бойцитѣ на Иоанъ Асень II разбили гръцкитѣ войски и заробили самия Киръ Тодоръ Комненъ съ всичкитѣ му боляри.

И въ този моментъ, когато новината се носѣше отъ уста на уста въ Търново; когато мнозина се прегръщаха и плачеха отъ радостъ, когато клепалата и камбанитѣ биеха тържествено и денонощно се възнасяха благодарствени молитви къмъ Оногова, който укрепи дѣсницата на любимия царь — въ сжщия този моментъ, при Клокотница ликуваха други, възхваляваха Бога и съ благодарностъ произнасяха името на Асеня II. Гръцкитѣ пленници цѣлуваха земята, кждето бѣха минали стѣпкитѣ на добродушния царь, който имъ подари живота. А въ ушитѣ имъ непрестанно звучеха думитѣ му:

— Идете си! Работете земята и живѣйте въ миръ!

* * *

Докато Иоанъ Асень II се върне, черквата бѣше украсена. Дори най-вещиятъ търновски зографъ бѣше сварилъ да изпише до главния входъ — тамъ, гдето се изписватъ ктиторитѣ, Иоанъ Асень II, държащъ въ една ржка царски жезълъ, а въ друга — малка черква.

А когато клепалата и камбанитѣ на всички черкви въ Търново захтѣха и възвестиха освещаването на новия храмъ, народътъ съ пѣстри премѣни и съ китки въ ржце се стече въ черковния дворъ. И отправи погледъ къмъ Царевецъ и съ нетърпеливо сърдце зачака идването на царя. Ала ето — изсвири боенъ рогъ, и камбанитѣ отново забиха. И отвори се северната врата на Цареveckата крепостъ и по стрѣмната пѣтека, която се спущаше право къмъ черквата, заслиза съ бавни стѣпки царътъ съ семейството си и великитѣ боляри.

Героитѣ отъ Клокотница гръмко приветствуваха своя вождъ. За звънтѣха медни щитове, зацвилиха буйни коне. А народътъ, запѣлъ тържествения черковенъ химнъ „Блаженъ гряди“, махаше съ цвѣнали вейки.

Царътъ вървѣше съ наведена глава. На него не блестѣха военни доспехи, ни златенъ шлемъ, ни ризница съ сребърни луспи. Той бѣше въ съвсемъ скромно облѣкло — въ такова, въ което го бѣше нарисувалъ умниятъ търновски зографъ. Защото той идѣше отъ кървава бранъ да се поклони Богу и му благодари; защото много майки, вдовици и сирачета едва преглъщаха сълзитѣ си, и съсипнитѣ още димѣха въ Тракийскитѣ поля.

Камбанитѣ спрѣха. Само клепалата биеха тихо и бавно заглъхваха...

Когато царътъ влѣзе въ храма, той вече бѣше препълненъ съ